

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 490/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Pavlom Balážom, Eurovea Central 1, Pribinova 4, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 169/2013-372 z 10. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 169/2013-372 z 10. februára 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 169/2013-372 z 10. februára 2021 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **384,08 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 490/2021-12 z 5. októbra 2021 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2,

na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3, na vyjadrenie sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 169/2013-372 z 10. februára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Sťažovateľ sa správnou žalobou doručenu krajskému súdu 2. júla 2013 domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), ich zrušenia a vrátenia veci žalovanému na nové konanie a priznania náhrady trov konania. V rámci konania bol sťažovateľom podaný aj návrh na prerušenie konania. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 169/2013-104 z 20. novembra 2015 návrh na prerušenie konania a žalobu zamietol a účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie (podľa Občianskeho súdneho poriadku, pozn.) spoločne s opätovným návrhom na prerušenie konania, o ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol uznesením č. k. 2 Sž 1/2016 z 28. marca 2018, ktorým v časti návrhu na prerušenie konania rozsudok krajského súdu z 20. novembra 2015 potvrdil a vo zvyšnej časti ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Krajský súd po vrátení veci rozhodol rozsudkom č. k. 6 S 169/2013-248 zo 7. marca 2019, ktorým obe napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd vyhodnotil kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú a rozsudkom č. k. 2 Sž 5/2019 z 18. decembra 2019 ju zamietol a sťažovateľovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnej výške.

4. Vyšší súdny úradník krajského súdu uznesením č. k. 6 S 169/2013-348 z 20. augusta 2020 priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 140 eur z titulu súdnych poplatkov a vo výške 1 770 eur z titulu trov právneho zastúpenia, proti ktorému podali sťažnosť obe sporové strany. Sudca krajského súdu na základe sťažnosti žalovaného bez jej predchádzajúceho doručenia sťažovateľovi napadnutým uznesením z 10. februára 2021 znížil priznanú náhradu trov právneho zastúpenia o sumu 665,24 eur, teda na sumu 1 104,76 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd rozhodol napadnutým uznesením o výške náhrady trov konania bez toho, aby doručil sťažnosť žalovaného sťažovateľovi, čím mu neposkytol a nemal ani len v úmysle poskytnúť mu možnosť na vyjadrenie sa k sťažnosti žalovaného, pričom formalisticky a arbitrárne znížil výšku priznanej náhrady trov konania sťažovateľa ako strany, ktorá mala v konaní plný úspech. Opísaným postupom došlo podľa sťažovateľa k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, rovnosti zbraní a zmareniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, čo podporuje aj poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/2018, v ktorom sa rozhodlo v obdobnej skutkovej a právnej veci. Taktiež poznamenal, že krajský súd vydaním napadnutého uznesenia porušil princíp právnej istoty

ako súčasť právneho štátu, pretože v obdobných veciach sťažovateľa rozhodoval rozdielne, keďže v niektorých veciach mu boli sťažnosti žalovaného doručené a sťažovateľ sa k nim aj vyjadril a až následne bolo o nich rozhodnuté. Uvedeným (rozdielnym) postupom porušil krajský súd princíp právnej istoty, keď sa odklonil od svojej rozhodovacej praxe (aj v rámci vlastného senátu) a tento odklon ničím neodôvodnil. Následne dochádza podľa názoru sťažovateľa k porušeniu základného práva na právnu pomoc v konaní, ktorého súčasťou je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania, a aj k porušeniu práva na majetok v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu. V závere sťažovateľ smeruje svoju argumentáciu k jednotlivým úkonom právnej služby, o ktoré bol napadnutým uznesením ukrátený.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. V podaní krajského súdu č. k. 1 SprV 480/2021 z 3. novembra 2021 jeho predseda (v nadväznosti na vyjadrenie predsedu vo veci konajúceho senátu) v podstatnom uviedol, že v čase podania sťažnosti žalovaného v septembri 2020 sa súdny spis nachádzal na najvyššom súde, z ktorého bol krajskému súdu vrátený až vo februári 2021, a preto zrejme nedopatrením z dôvodu podania sťažností oboch procesných strán a aj vzhľadom na dĺžku trvania rozhodovania o nich správny súd bezprostredne po vrátení spisu pristúpil bez ďalšieho k rozhodnutiu vo veci náhrady trov konania napadnutým uznesením. Zároveň vo svojom vyjadrení odôvodnil, prečo sa plne stotožnil s napadnutým uznesením krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi nepriznaným úkonom právnej pomoci, a na záver skonštatoval, že nepovažuje ústavnú sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu po vecnej stránke za dôvodnú.

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ vo svojej replike v podstatnom uviedol, že predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení nespochybnil tvrdenia sťažovateľa, že nemal žiadnu reálnu a ani len potenciálnu možnosť vyjadriť sa k sťažnosti žalovaného, ale len opísal okolnosti, ktoré viedli k vzniku porušenia práv sťažovateľa. Krajský súd vo svojom vyjadrení nepopiera porušenie práv sťažovateľa, naopak, uznal ich porušenie, no napriek tomu nepovažuje ústavnú sťažnosť za dôvodnú. Taktiež sa vyjadril k argumentácii krajského súdu v súvislosti s jemu nepriznanými úkonmi právnej služby.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že nedoručením mu sťažnosti žalovaného proti uzneseniu krajského súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom (ktorým bola vyčíslená náhrada trov konania), v dôsledku čoho sa s námietkami v nej uvedenými nemohol oboznámiť a prípadne na ne reagovať, došlo k porušeniu jeho označených práv.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť

(m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musia v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Princíp rovnosti účastníkov konania (resp. strán v spore) tvorí základný definičný prvok práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj nevyhnutnú súčasť každého právneho štátu, ktorý sa k tomuto princípu hlási prostredníctvom čl. 1 ods. 1 ústavy. Rovnosť účastníkov konania súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci civilného konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré sa uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Citované ustanovenie ústavy teda zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania.

12. Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana. S princípom rovnosti zbraní je nerozlučne spätá kontradiktórnosť ako univerzálny právny princíp platný v celom právnom poriadku, teda aj v občianskom súdnom konaní, a súd každého druhu a stupňa ho musí plne rešpektovať. Dôvodom je fakt, že jednou z jeho hlavných funkcií je oboznámiť účastníka konania so všetkými dokumentmi a dôkazmi, ktoré môžu ovplyvniť rozhodnutie, a poskytnúť mu možnosti sa k nim vyjadriť. Ide predovšetkým o dôkazy, stanoviská a vyjadrenia protistrany v konaní alebo dôkaz, resp. stanovisko nezúčastneného subjektu (znalec, svedok a pod.) či zabezpečené samotným konajúcim orgánom z vlastnej iniciatívy. Tým sa účastníkovi konania garantuje právo byť vypočutý (*audiatur et altera pars*) či právo na obhajobu. Ani podľa ústavného súdu však zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter, pretože existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tejto zásady (napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 481/2012).

13. V rámci rozhodovania o tejto ústavnej sťažnosti ústavný súd pripomína svoje skoršie rozhodnutie vo veci sp. zn. III. ÚS 220/2018, na ktoré v ústavnej sťažnosti poukazuje aj sám sťažovateľ. V ňom konštatoval, že princíp kontradiktórnosti nachádza uplatnenie aj v konaní o sťažnosti podľa § 239 a nasledujúcich Civilného sporového poriadku, pričom pristúpil

k vysloveniu porušenia práv, ku ktorému došlo tým spôsobom, že všeobecný súd takúto sťažnosť nedoručil na vyjadrenie protistrane.

14. Vo veci sťažovateľa postupoval správny súd v súlade so Správnym súdnym poriadkom, ktorý v § 5 odseku 1 ustanovuje, že správne súdne konanie sa riadi princípmi definovanými v odsekoch 2 až 12, ktoré sú preň signifikantné, avšak zároveň sa naň primerane vzťahujú aj princípy Civilného sporového poriadku upravené v čl. 1 až 18.

15. V kontexte uvedeného nevidí ústavný súd dôvod odkloniť sa od záverov, ku ktorým dospel v náleze sp. zn. III. ÚS 220/2018, ktoré sú plne aplikovateľné aj na vec sťažovateľa. Ústavný súd sa plne stotožňuje s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej nedoručením sťažnosti žalovaného proti uzneseniu krajského súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom, na základe ktorej krajský súd dospel vo veci sumy náhrady trov konania k inému, pre sťažovateľa nepriaznivejšiemu rozhodnutiu, mu krajský súd odňal možnosť vyjadriť sa k sťažnosti žalovaného a predostrieť krajskému súdu vo svoj prospech vlastnú argumentáciu, prípadne na preukázanie svojich tvrdení označiť alebo predložiť vlastné dôkazy, čím došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania ako súčasti práva na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu v okolnostiach posudzovanej veci dospel ústavný súd k záveru, že postupom krajského súdu, ktorý bol zavŕšený napadnutým uznesením, došlo k neprípustnému zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

16.1. V zmysle § 133 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody. Ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

17. V danom prípade bolo potrebné vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v ďalšom tak zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 6 S 169/2013-372 z 10. februára 2021 a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

18. V ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze (§ 134 ods. 1 druhá veta zákona o ústavnom súde), znamenajúcim potrebu doručiť sťažnosť žalovaného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľovi na vyjadrenie a následne v prípade jeho vyjadrenia sa k sťažnosti náležite sa vysporiadať s touto jeho argumentáciou pri opätovnom rozhodovaní o sťažnosti žalovaného podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, rešpektujúc obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené.

Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde; bod 2 výrokovej časti tohto nálezu).

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

19. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhoval vysloviť porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu „v spojení“ s čl. 1 ods. 1 ústavy, podľa ktorého Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát, neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Ústavný súd však zdôrazňuje, že predmetné ustanovenie ústavy negarantuje fyzickým osobám a právnickým osobám žiadne základné práva a slobody, ale je adresované ako príkaz všetkým orgánom verejnej moci pri realizácii ich vrchnostenských úloh. V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však ústavný súd chráni základné práva a slobody sťažovateľa. Prioritne teda v konaní o ústavnej sťažnosti nejde o kontrolu súladu postupov a rozhodnutí orgánov verejnej moci s ústavou, ale o poskytovanie účinnej ochrany základným právam a slobodám sťažovateľa (m. m. II. ÚS 504/2018), a preto v tejto časti ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

20. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy), základného práva na právnu pomoc v konaní (čl. 47 ods. 2 ústavy) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) krajským súdom tým, že sťažovateľovi nezaslal na vyjadrenie (na vedomie) sťažnosť žalovaného proti uzneseniu súdu, ústavný súd uvádza, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj ústavný súd v minulosti takýto lapsus zo strany konajúcich súdov opakovane považovali za porušenie práva účastníka konania na rovnosť zbraní, v širšom na kontradiktórnosť konania (k tomu pozri judikatúru ESLP Trančíková v. Slovenská republika z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12; Ringier Axel Springer v. Slovenská republika zo 4. 10. 2011, sťažnosť č. 35090/07, body 84 – 86; Hudáková a ďalší v. Slovenská republika z 27. 4. 2010, č. 23083/05, bod 29 alebo judikatúru ústavného súdu II. ÚS 584/2011, I. ÚS 276/2016, III. ÚS 32/2015).

21. Krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti pripustil svoje pochybenie pri nedoručení sťažnosti žalovaného sťažovateľovi. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu s deklarovaním porušenia základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť účastníkov konania, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie implicitne zahŕňajúcich obsah referenčných noriem označených v tejto časti odôvodnenia nálezu, v spojitosti s pridržaním sa princípu zdržanlivosti a minimalizácie zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v agende trov konania už nevyhovel porušenie uplatnených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Zdržanlivosť ústavný súd pretavil aj do rozhodnutia v časti práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, podľa ktorého každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok a nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Obmedzenie sťažovateľom tvrdeného peňažného majetku (výška trov konania) môže byť predmetom ústavného prieskumu v ďalšom konaní po tom, ako krajský súd opätovne rozhodne o výške trov konania (v prípade nespokojnosti sťažovateľa s jeho rozhodnutím). Ústavný súd preto ani v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

V. Trovy konania

22. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

23. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

24. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

25. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2021 predstavuje sumu 181,17 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 10,87 eur. Za dva úkony tak prináleží suma 362,34 eur a režijný paušál za dva úkony v sume 21,74 eur, čo spolu predstavuje sumu 384,08 eur (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu). Náhradu za tretí úkon právnej služby – vyjadrenie z 13. decembra 2021 ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, pretože obsah doručeného vyjadrenia nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu